

Udvalgets ordfører (Holger Eriksen): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget afholdt 27 møder, hvilket vil sige, at det i hvert fald har haft mulighed for at underkaste lovforslaget en grundig gennemgang, og det tror jeg også man kan sige at det har gjort. Udvalget har særlig koncentreret sig om lovforslagets første afsnit. På det område blev der fra alle sider udtalt ønske om at opnå almindelig enighed, og det lykkedes også til slut.

Resultatet er blevet, at der er stillet 28 ændringsforslag, der dels er af teknisk karakter, dels har reel betydning, men da de alle i betænkningen er ledsaget af en motivering, vil jeg finde det overflødigt at gennemgå hvert enkelt af dem. En del af dem skyldes iøvrigt også den omstændighed, at betænkningen kun omfatter lovforslagets første afsnit, der vedrører selve vurderingen, men det skal jeg senere komme tilbage til.

Efter gældende regler medfører om- eller nybygninger til et beløb af mere end 2 000 kr., at der skal foretages en omvurdering. Dette beløb var i lovforslaget foreslået forhøjet til 3 000 kr., men foreslås nu ved ændringsforslag nr. 2 sat til 5 000 kr., hvilket må skønnes rimeligt som følge af den prisstigning, der har fundet sted siden 1922, da beløbet fastsattes til 2 000 kr.

Endvidere er der i ændringsforslag nr. 5 til § 3 foreslået indført en bestemmelse om, at ejeren, hvis der foretages en sådan omvurdering, kan begære, at ejendomsværdien fra sidste ordinære vurdering ikke forhøjes med større beløb, end værdien af forbedringen udgør. Det vil altså sige, at hvis en ejendom omvurderes på dette grundlag, f. eks. 3 år efter den sidste ordinære vurdering, og den på de tre år er steget med 10 000 kr., skal man ved årsvurderingen se bort fra denne stigning og kun vurdere værdien af den skete forbedring. Ordet „salgsværdien“ i § 6 er ved ændringsforslag nr. 10 foreslået ændret til „værdien i handel og vandel“, hvilket udtryk også er brugt i den nugældende lov. De to udtryk må anses for synonyme. I begge tilfælde betyder de den pris, som man må antage en fornuftig køber er villig til at betale.

Det har været temmelig svært at nå til enighed om § 13, stk. 2, der efter ændringsforslag nr. 12 foreslås affattet således, at der ved ansættelse af grundværdien skal

tages hensyn til de til grunden knyttede rettigheder og byrder af offentligretlig karakter, dog at der ikke tages hensyn til grundstigningsskylden. Man er her inde på det i København aktuelle problem, hvorvidt huslejerestriktioner også kan påvirke grundværdien.

Som følge af en henvendelse fra Dansk Skovforening er der i udvalget opnået enighed om en anden affattelse af § 15, stk. 3, vedrørende vurdering af skovarealer. Grundværdien foreslås herefter ansat til en af ligningsrådet fastsat procent af normalværdien, hvilket altså vil sige, at denne procent ikke på forhånd er fastlagt, men kan ændres ved hver enkelt almindelig vurdering.

Som ordfører for udvalget må jeg påpege, at lovforslagets bestemmelse i § 26 om, at finansministeren, hvor forholdene taler derfor, kan ansætte en sekretær ved skyldrådet, ved ændringsforslag nr. 19 foreslås udtaget, medens jeg som ordfører for mit parti må beklage dette. Det har aldrig været finansministerens hensigt at ville påtvinge skyldrådene en sådan sekretær. Derfor blev der også under forhandlingerne fremsat tilbud om, at der i ændringsforslaget kunne komme til at stå, at ansættelsen skulle ske efter aftale med skyldrådet. Der blev også givet tilbud om, at området for bestemmelsens anvendelse skulle indskrænkes til købstæder, der ikke har skyldkreds fælles med andre områder, ja, endog at det indskrænkedes til hovedstadsområdet. Men alle disse tilbud er blevet afvist. I det sidstnævnte område kan man imidlertid ikke undvære en sådan sagkyndig sekretærhjælp; man bliver derfor nødt til, som det er tilfældet allerede nu, at låne denne hjælp fra ligningsdirektoratet. Det kan naturligvis også lade sig gøre, men det er næppe en helt forsvarlig ordning.

Der foreslås ved ændringsforslag nr. 26 indført en bestemmelse om, at skyldrådet, hvis forholdene taler derfor, kan se bort fra, at en klage over vurderingen er indgivet for sent, ligesom finansministeren, hvor ganske særlige forhold taler derfor, kan give tilladelse til, at skyldrådet eller landsskatte retten tager en klage under påkendelse, selvom betingelserne for dens indbringelse for skyldrådet eller retten ikke er opfyldt.

Når betænkningen kun omfatter lovforslagets første del, skyldes det, at udvalget,